

Gænder, saaledes at hun ikke behøvede hver Gang at gaa til Manden om enhver Skilling. Det er en fuldstændig rigtig Betragtning naturligtvis, som jeg særdeles godt kan tiltræde; men jeg kan ikke tiltræde Konklusionen, nemlig at derfor skulde denne Lov være nødvendig; thi hvor Forholdet er, som man siger, jævnt godt mellem Ægtefællerne, noget hjæligt, men hvor der ikke er nogen særlig Misstemning mellem dem, tror jeg ikke, at der vil behøves nogen Lov for at give Kvinden en saadan Raadighed over det, hun selv maatte erhverve, at hun uden at spørge Manden ad vil kunne bruge til Husets Fornødenheder de Midler, som hun paa den Maade kommer i Besiddelse af. Den samme Udtalelse om Lovens Betydning som saadant erede 12te kongevalgte Medlem (Rosengørn), og jeg beder lagt Mærke dertil; thi det erede kongevalgte Medlem har isølge sin Stilling et overordentlig stort Kendskab til de Forhold, vi her behandle. Han sagde, at efter hans Opfattelse vilde Loven ikke faae synderlig Betydning, saalænge Samlivet eksisterede; den vilde egentlig kun faae Betydning, naar Samlivet var hævet. I Forbindelse dermed yttrede det erede Medlem, at hvor Forholdet var nogenlunde godt mellem Ægtefællerne, vilde det ikke være ubde set af Manden, om f. Ex. Konen lægger Lidt tilside og sætter det i Sparekassen. Nei, det er muligt. Men det kan ogsaa være, at en saadan Fremgangsmaade fra Konens Side netop udvikler Mistillid hos Manden overfor Konen og i det Hele taget ikke har den Virkning at befæste det gode Forhold mellem Ægtefællerne, men tværtimod gjør det mindre godt. Jeg kan nu i det Hele taget ikke se, hvorledes den Omstandighed, at der er to Pengekasser i en Familie eller i et Hus, kan bevirke et godt Forhold; nei, tværtimod, den maa efter min Mening altid snarere bevirke Ufred og Uenighed mellem Ægtefællerne end det Modsatte. Samtse vist, hvor der er Overflødighed af Penge til det daglige Behov, har Sagen ikke Noget at betyde, men det er jo heller ikke for dette Tilfælde, vi give Loven. Loven gjælder, hvor det kniber med at faae det daglige Brød, og der vil jo altid det Spørgsmaal komme frem: Hvortil skulde Mandens Penge bruges, og hvortil skulde Konens Penge bruges? Det er jo altid det, der vil være et Stridspunkt mellem Manden og Konen, saa jeg ser ikke rettere, end at Loven netop vil virke til et slet Forhold mellem Ægtefællerne. Der, hvor det nu gaar nogenlunde fredeligt til — og det kan man vel sige om Størstedelen, navnlig ogsaa af de mindre Familier — vil Lovforslaget, naar det bliver til Lov, meget let vække Riv og Strid. Jeg vil ikke tale om — det berørte jeg forrige Gang — den Indflydelse, Lovforslaget vil have ligeoverfor Børnene, som altid maa lide under det mindre gode Forhold mellem Forældrene. Konen vil meget let ved saadan en Lov faae den Tro, at det, hun fortjener, maa Manden

ikke røre, der kommer derved en Forvirring ind i Betragtningen af det gjensidige Forhold. Lad os nu tage f. Ex. en Arbejderfamilie, hvor Manden tjener Sit og Konen Sit, og hvor deres fælles Erhverv skal flaa til til det daglige Brød. Vil denne Lov da have nogenformhelt god Indflydelse i saa Henseende, hvor Konen kan træde op ligeover for Manden og sige: Det, jeg fortjener, kommer ikke Dig ved, jeg er raadig over, hvad jeg vil give til vor fælles Underholdning; Pengene ere mine? Saa drikker hun maaste mere Kaffe og forlyster sig paa anden Maade. Men Følgen bliver naturligtvis den, at Forholdet bliver daarligere mellem saadanne Folk. Naar vi tage hele Arbejderklassen, ser jeg ikke Andet, end at en saadan Lovbestemmelse vil virke nedbrydende paa det Forhold, der skal bestaa mellem Ægtefællerne, og navnlig paa den fælles Bestræbelse, der skal herske og være gjensidig mellem dem, til at erhverve det Fornødne til deres og deres Børns Ophold. Manden vil jo aabenbart blive mindre villig til at gjøre, hvad han kan, og til at bidrage til det fælles Ophold, naar han ser, at Loven giver Konen Ret til aldeles vilkaarlig at holde sin Fortjeneste udenfor. Det er et Forhold, som jeg tror er saa uheldigt, at man burde betænke sig meget paa at flaa det fast ved Lov. Jeg tillod mig ved 1ste Behandling at yttre, at selv om Lovforslaget bliver til Lov, faar jo Konen i Grunden ikke nogen Retsskyttelse; hun faar kun den Retsskyttelse, at hun kan anlage Manden og faae ham sat under Tiltale og straffet. Det erede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Møgen), som talte i denne Sag, yttrede, at det forekom ham, at Bant spillede en meget stor Rolle i min Betragtning af denne Sag. Dertil vil jeg svare: Ja, det er fuldkommen rigtigt, thi det er kun i de Tilfælde, hvor Forholdet er saa slet mellem Ægtefællerne, at der er Tale om, at Konen kan lide personlig derunder, at Loven skulde have nogen Betydning. Det erede Medlem sagde: Ja, men Manden har jo heller ikke nu Lov til at banke sin Kone, uden at han bliver straffet, og det er ogsaa fuldkommen rigtigt. Sagen er jo den, at naar Manden mishandler sin Hustru, kan han blive straffet efter Straffelovens § 202, og give vi denne Lov, saa har Konen det i sin Magt at anmeldte ham for Giendomsindgreb, og saa bliver han straffet efter en anden Paragraf i Straffeloven; det er hele Forskjellen. Men Enhver, der kjenner noget til disse Forhold — nu har jeg været Justitsembedsmand i 25 Aar, saa man lærer jo Noget at kjende i den Tid — veed, at, saalænge en Kone finder sig i at leve sammen med sin Mand, anklager hun ham ikke, altsaa vil Loven for hende være aldeles betydningsløs. Naar man tænker sig det Forhold paa Landet i en Arbejderfamilie, at Manden virkelig imod Konens Onske sætter sig i Besiddelse af nogle af de Penge, hun har fortjent, saa skal hun ind til Herredsfogden og melde Manden, saa gaar hun